

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **Mgr. J. H.**, zastoupené JUDr. Josefem Koprivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Policejnímu prezidiu České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Ad 7/2019 – 95,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasnou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku městského soudu, kterým městský soud zrušil rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 11. 2. 2019 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Policejní prezident tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele kanceláře policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 30. 7. 2018 a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým správním rozhodnutím ředitel kanceláře policejního prezidenta zrušil služební poměr žalobkyně ve zkušební době bez udání důvodu podle § 41a zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku a svůj návrh odůvodnil ohrožením zajištění řádného chodu bezpečnostních sborů. Výkonem rozhodnutí totiž může podle stěžovatele vzniknout mezi příslušníky bezpečnostních sborů praxe, že v okamžiku, kdy služební funkcionář oznámí příslušníkovi svůj zájem ukončit jeho služební poměr ve zkušební době, příslušník účelově požádá o převedení na jiné služební místo. Jelikož se touto žádostí zahájí řízení o převedení na jiné služební místo, které může být časově náročné, hrozí, že marným uplynutím zkušební doby dojde k nežádoucímu prodloužení služebního poměru příslušníka u stávajícího bezpečnostního sboru. Taková praxe však služebním funkcionářům zcela znemožní zrušit služební poměr ve zkušební době u těch příslušníků, kteří se ve služebním poměru neosvědčili. Důsledkem takové praxe pak bude nejen zneužití institutu převedení na jiné služební místo, ale i obsolescence § 41a zákona o služebním poměru. Zájem České republiky na tom, aby služební poměr vykonávaly pouze osoby, které se osvědčily ve zkušební době, je napadeným rozsudkem ohrožen. Toto ohrožení však

přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nenastane. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne újma ani žalobkyni, neboť v současné době je její služební poměr ukončen a vzhledem k pravomocnému zastavení řízení o převedení na jiné služební místo bude muset stěžovatel její odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí opět zamítnout.

[3] Žalobkyně s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí, neboť tvrzené konsekvence napadeného rozsudku stěžovatel nijak nepodložil a o možnosti jejich reálného vzniku lze důvodně pochybovat.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (v řízení o kasační stížnosti pro stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, vyzdvihl výjimečnost institutu odkladného účinku a poukázal na základní pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá. Přiznat odkladný účinek kasační stížnosti proto lze pouze výjimečně, pokud újma, která žadateli hrozí, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž významná a jejíž vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu. Zatímco újma žalobce bude zpravidla spočívat v ohrožení jeho subjektivních práv, žalovaný správní orgán žádná subjektivní práva nemá, a proto nemůže mít práva, která by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Případy, ve kterých bude možné návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhovět, proto budou podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu spíše výjimečné a odůvodní je hrozba tak intenzivní újmy žalovaného, že následek, jehož se žalovaný v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by zásadním zásahem skutečně ohrozil důležitý veřejný zájem. Nepůjde tedy o ohrožení jakéhokoliv veřejného zájmu v širším slova smyslu, tj. např. zájmu na obecném výběru daní nebo na procesně hladkém průběhu řízení. Jako příklad újmy na straně žalovaného, která odůvodní přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl ohrožení důležitého veřejného zájmu na ochraně vzácné kulturní památky v situaci, kdy krajský soud zruší rozhodnutí stavebního úřadu, kterým stavební úřad zakázal majiteli stavby, jež je vzácnou kulturní památkou, práci na této stavbě. Za ohrožení důležitého veřejného zájmu pak lze rovněž považovat i případy, na které rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS: vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod.

[6] Z uvedených kritérií vyplývá, že k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného nestačí, aby újma, která žalovanému správnímu orgánu v souvislosti s výkonem napadeného rozsudku hrozí, byla větší než újma, která přiznáním odkladného účinku hrozí jiným osobám. Prolomení právních účinků pravomocného soudního rozhodnutí vyžaduje, aby tato újma byla vzhledem k poměrům žalovaného závažná a natolik intenzivní, že reálně hrozí, že nedojde-li k sistaci účinků napadeného rozsudku ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti, dojde navzdory případné pozdější kasaci k významným nenapravitelným ztrátám. Je to přitom právě stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, a je to proto on, kdo je povinen

pokračování

reálně hrozící závažnou újmu nejen tvrdit, ale také osvědčit (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32).

[7] V posuzovaném případě stěžovatel tvrdí, že neprodleným výkonem napadeného rozsudku bude ohrožen veřejný zájem na tom, aby služební poměr vykonávaly pouze osoby, které se osvědčily ve zkušební době. Nepřízná-li totiž Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek, hrozí, že příslušníci bezpečnostních sborů, kteří jsou ve zkušební době, budou v okamžiku, kdy jim služební funkcionář oznámí zájem ukončit jejich služební poměr ve zkušební době, účelově žádat o převedení na jiné služební místo, aby zahájením řízení o převedení na jiné služební místo docílili marného uplynutí zkušební doby a tím prodloužili svůj služební poměr u stávajícího bezpečnostního sboru. Tím však podle stěžovatele ohrozí řádný chod příslušného bezpečnostního sboru.

[8] Hrozba takto tvrzené újmy požadované intenzity nedosahuje ze dvou důvodů. Za prvé, stěžovatel při své argumentaci, která směřovala pouze k důvodnosti samotné kasační stížnosti, zůstal v rovině hypotetických možností a žádným způsobem neprokázal, že jde o reálnou hrozbu a ani nevysvětlil, jak by naznačený postup příslušníků Policie ČR mohl opravdu ohrozit řádný chod bezpečnostních sborů. Pokud by k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stačila pouhá hypotetická možnost ohrožení důležitého veřejného zájmu, musel by jej Nejvyšší správní soud přiznávat většině kasačních stížností podaných správními orgány, což mimořádný charakter tohoto institutu vylučuje. Za druhé, Nejvyšší správní soud vážně pochybuje, že by nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohl být řádný chod bezpečnostních sborů opravdu a vážně ohrožen.

[9] K tomuto závěru ho vedou zákonné předpoklady, které musí uchazeč o přijetí do služebního poměru splňovat (§ 13 odst. 1 zákona o služebním poměru), mezi nimiž se jako nejzásadnější jeví předpoklad bezúhonnosti a zdravotní, osobnostní a fyzické způsobilosti k výkonu služby. Osobnostní způsobilost přitom předpokládá intelekt v pásmu průměru nebo vyšším, emoční stabilitu, psychosociální vyzrálou, odolnost vůči psychické zátěži, žádoucí motivaci, absenci znaků nežádoucí agresivity, apod. (srov. § 1 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru). Z § 15 odst. 2 zákona o služebním poměru přitom vyplývá, že osobnostní způsobilost uchazeče o přijetí do služebního poměru zkoumá psycholog příslušného bezpečnostního sboru.

[10] Požadované předpoklady sice nejsou stoprocentní zárukou, že bezúhonný příslušník, ač zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilý k přijetí do služebního poměru, se ve zkušební době osvědčí, zcela jistě však tuto pravděpodobnost zvyšují, neboť jejich cílem je zajistit co nejkvalitnější výkon služebního poměru. Nejvyšší správní soud má proto za to, že je vyloučeno, aby do rozhodnutí o kasační stížnosti mohla naznačená hypotetická hrozba nežádoucího prodloužení služebního poměru až do uplynutí sjednané doby určité závažně ohrozit chod Policie ČR.

[11] Vzhledem k uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel neprokázal, že mu nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti hrozí závažná újma. Předloženému návrhu proto nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[12] Nejvyšší správní soud však současně zdůrazňuje, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj dovozovat jakékoliv závěry ohledně meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti

(srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. ledna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu